

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **RSDr. M. D., CSc.**, zastoupeného Mgr. Dr. Petrem Skalkou, advokátem se sídlem Olomoucká 2613/4, Prostějov, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1700/2005-NBÚ/07-SO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2007, čj. 10 Ca 308/2005 - 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2005, čj. 1700/2005-NBÚ/07-SO, ředitel Národního bezpečnostního úřadu (dále též „NBÚ“) zamítl stížnost žalobce proti oznámení NBÚ ze dne 29. 7. 2005, čj. 33472/2005-NBÚ/PFO-P, o nevydání osvědčení žalobci pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení Důvěrné.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí ředitele NBÚ žalobou Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 25. 9. 2007, čj. 10 Ca 308/2005 - 92, zamítl.

Pro zjištění bezpečnostního rizika není podle městského soudu rozhodující subjektivní stránka jednání, jímž se konkrétní osoba podílela na potlačování lidských práv, nýbrž rozhodující je samotná existence skutečnosti, že se na potlačování lidských práv svou činností podílela. Smyslem a účelem bezpečnostní prověrky je posouzení, zda takové chování skutečně zakládá důvodné riziko ohrožení bezpečnostních zájmů České republiky v budoucnu, pokud by takové osobě bylo umožněno seznamovat se s utajovanými skutečnostmi. Městský soud pak konstatoval, že je třeba zkoumat, zda konkrétní činnost žalobce v rámci Československé lidové armády (ČSLA) před rokem 1989 odůvodňuje závěr o tom, že žalobce vlastním jednáním podporoval činnost směřující k potlačování lidských práv a svobod., tj. zda v případě žalobce došlo

k naplnění bezpečnostního rizika ve smyslu § 23 odst. 2 písm. b) zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných skutečností“).

Ze spisů městskému soudu vyplynulo, že žalobce vystudoval Vojenskou politickou akademii Klementa Gottwalda v Bratislavě (VPA KG) a poté vykonával funkce v politickém aparátu Československé lidové armády až do roku 1989. Zaměření absolvovaného studia a jeho působení v ČSLA vedlo k vytvoření předpokladu pro zařazení žalobce do politické činnosti realizované v ČSLA Komunistickou stranou Československa. Městský soud se i s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/1993 uzavřel, že žalobce nebyl v rámci ČSLA mocensky a ideologicky ovládaným řadovým příslušníkem ozbrojených sil. Naopak, byl to sám žalobce, kdo svým úsilím a zcela dobrovolnou snahou o postup v armádě usiloval o to, aby se stal tím, kdo bude v rámci armády z politického hlediska působit. Městský soud uzavřel, že se ředitel NBÚ mírou konkrétního zapojení žalobce do podpory směřující k potlačování lidských práv dostatečně zabýval a přitakal i tomu závěru ředitele NBÚ, podle něž si žalobce musel být vědom, že zaměřením svého studia bude určen k politicko-výchovnému působení v tehdejší armádě v duchu ideologie propagující KSČ. Měl-li žalobce vnitřní výhrady ke své tehdejší činnosti v politickém aparátu ČSLA, pak nebyly takové intenzity, aby žalobci bránily v jejím výkonu. O tom, že žalobce dobře plnil veškeré pracovní povinnosti politického pracovníka a že jeho nadřízení byli s jeho prací spokojeni svědčí i to, že byl celkem osmkrát odměněn.

Z těchto skutečností vyplývá podle městského soudu také nedůvodnost tvrzení žalobce, že správní rozhodnutí jsou založena na principu kolektivní viny a kolektivní odpovědnosti. Žalovaný posuzoval podle městského soudu konkrétní činnost žalobce v průběhu jeho služby vojáka z povolání, žalobce byl politickým pracovníkem (zástupcem pro věci politické na úrovni roty a praporu), a z jeho služebního zařazení vyplývá, že rozhodující náplní jeho funkce bylo nejen vykonávat udělené rozkazy, ale s ohledem na povahu velitelské pozice také politicky působit na podřízené. Městský soud uzavřel, že závěr ředitele NBÚ odpovídá zjištěnému bezpečnostnímu riziku spočívajícímu v podpoře činnosti směřující k potlačování lidských práv a svobod.

Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že žalovaný nevzal v potaz činnost žalobce po roce 1989, výsledek atestací, kterým se žalobce podrobil po roce 1990 na Ministerstvu obrany či negativní lustrační osvědčení vydané podle zákona č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lustrační zákon“). Ve vztahu k předmětu řízení označil městský soud tyto skutečnosti za irelevantní, neboť žalovaný se musí řídit existencí bezpečnostních rizik daných § 23 zákona o ochraně utajovaných skutečností a dle zjištěných skutečností vydat či nevydat osvědčení.

Městský soud zamítl návrh na provedení důkazů vojenským předpisem „Ustanovení o průběhu vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů ČSLA“, „Řádem vnitřní služby Zákl-Ř-1“, „Směrnici pro ideologickou práci v ČSLA“, rozkazem Ministra národní obrany ČSSR č. 11 a rozkazem Ministra obrany ČR č. 23 s tím, že pro rozhodnutí v dané věci nebyla sporná otázka, která měla být těmito důkazy prokazována - že osobou zodpovědnou za splnění politickovýchovných povinností v armádě byl především velitel. V dané věci totiž měla být posuzována a byla posouzena odpovědnost žalobce vykonávajícího funkci zástupce pro věci politické. Městský soud odmítl také provedení důkazu zápisem o atestaci žalobce podle RMNO č. 11/1990, hodnocením žalobce za období od roku 1990, Mimořádným hodnocením žalobce

ze dne 14. 10. 1993 a lustračním osvědčením. Provedení těchto důkazů shledal po posouzení věci irelevantním, neboť představují hodnocení žalobce, nikoliv však z hledisek zákona o ochraně utajovaných skutečností. Městský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněno, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Z obsahu kasační stížnosti dále vyplývá, že stížní námitky lze podřadit rovněž pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí soudu.

Stěžovatel nejprve obsáhle zrekapituloval žalobní námitky a odkázal na žalobu s tím, že „činí tuto žalobu, včetně navržených důkazů, součástí kasační stížnosti“. Dále namítl, že se městský soud řádně nevypořádal s jeho žalobními námitkami a *de facto* převzal skutková zjištění žalovaného. Pokud by byl věcně správný závěr městského soudu, že pro zjištění bezpečnostního rizika není rozhodující subjektivní stránka jednání, jímž se konkrétní osoba podílela na potlačování lidských práv, nýbrž rozhodující je samotná existence skutečnosti, že se na potlačování lidských práv podílela svou činností, provádění individuálních prověrek u jednotlivých osob by ztrácelo smysl. Pro vydání meritorního rozhodnutí by stačilo pouze zjištění, v jaké profesní pozici se žadatel o bezpečnostní prověrku pohyboval.

Podle stěžovatele lze ze závěru městského soudu o smyslu bezpečnostní prověrky dovodit, že je nutné posoudit konkrétní jednání osoby a na základě tohoto posouzení dospět k závěru, zda toto jednání zakládá riziko ohrožení bezpečnostních zájmů v budoucnosti. Nezbytnou podmínkou přezkoumatelnosti takového závěru je tvrzení konkrétních činností a závěr, v čem u těchto činností a u konkrétně posuzované osoby spočívá riziko ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Podle stěžovatele nelze nedostatek skutkových zjištění nahradit citací textu zákona, zejména za situace, kdy je žadatel o bezpečnostní prověrku povinen sdělit zcela konkrétní údaje o své osobě, včetně údajů citlivých a důvěrných. Je porušením principu rovnosti před zákonem, pokud žalovaný ve svém rozhodnutí, jímž výrazně zasahuje do osobní sféry žadatele o bezpečnostní prověrku, nemusí uvádět žádný relevantní konkrétní údaj, který by podporoval závěr o bezpečnostním riziku u prověřované osoby.

Dále stěžovatel namítl, že závěr městského soudu, podle kterého to byl žalobce sám, kdo svým úsilím a zcela dobrovolnou snahou o postup v armádě usiloval o to, aby se stal tím, kdo bude i v rámci armády z politického hlediska působit a že takto byl vnímán svými podřízenými i nadřízenými, nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ve věci nebyl proveden žádný důkaz svědeckou výpovědí nadřízených nebo podřízených žalobce. Městský soud i žalovaný vycházeli podle stěžovatele z nedostatečných a nesprávných poznatků o skutečném fungování jednotek ČSLA na organizačních stupních, na kterých stěžovatel vykonával své funkce a o skutečné náplni činnosti zástupců velitele roty a nesamostatného praporu pro věci politické. Namísto skutečných zjištění a posuzování konkrétní činnosti stěžovatele v posuzovaném období žalovaný i městský soud vycházeli z úvah, dedukcí a mnohdy literárních a filmových materiálů o práci politických pracovníků v ČSLA. Použití těchto notorií v rozhodování o žalobě pak zastírá nedostatek konkrétních zjištění a konkrétních důkazů, je v rozporu se zásadou materiální pravdy, vedlo k nesprávnému skutkovému a právnímu posouzení věci a k rozhodnutí v neprospěch stěžovatele.

Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud i žalovaný nedostatečně vyložili samotný pojem bezpečnostní riziko, a to v obecné rovině i ve vztahu k jednání stěžovatele. Odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu je podle stěžovatele nepřesvědčivé, nekonkrétní a ve svých důsledcích nepřezkoumatelné. Městský soud ani žalovaný nijak nezdůvodnili, jakým způsobem a v jaké míře jednání stěžovatele ohrožuje chráněný zájem, do jaké míry působí zjištěné bezpečnostní riziko reálně, případně do jaké míry působí potenciálně na chráněný zájem.

Stěžovatel uvedl, že důsledky rozhodnutí žalovaného i rozsudku městského soudu jsou pro jeho osobu zásadní, a to z hlediska právního, spočívajícího v odvolání z funkce a ukončení pracovního poměru, tak i z hlediska faktického - v negativních reakcích širšího sociálního okolí. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu je tak citelným zásahem do práva stěžovatele na svobodnou volbu povolání a do práva na ochranu osobnosti, lidské cti a důstojnosti.

Ohledně závěrů vyplývajících z údajů z Návrhu na kádrové opatření s vojákem z povolání, a z Komplexních hodnocení za období 1986 až 1989 stěžovatel namítl, že vypovídací hodnota těchto stereotypních údajů o loajalitě hodnoceného k tehdejšímu režimu a politice KSČ, které se v hodnocení osob v tehdejší kádrové práci běžně používaly, je téměř nulová, pokud nejsou podloženy konkrétními skutečnostmi. K údajům o politické angažovanosti své osoby stěžovatel namítl, že požadavek politické angažovanosti byl zakotven v zákoně č. 76/1959 Sb., a promítal se jak v podmínkách vzniku služebního poměru vojáka z povolání, tak byl i jednou z podmínek jmenování nebo povýšení do vyšší hodnosti a ustanovování vojáků do funkcí.

Stěžovatel městskému soudu vytkl i to, že neprovedl navržené důkazy s tím, že představují pouze hodnocení osoby stěžovatele, ale provedl důkazy Návrhem na kádrové opatření s vojákem z povolání ze dne 27. 6. 1987 či Komplexním hodnocením ze dne 28. 8. 1987 a ze dne 23. 2. 1987, přestože představují rovněž pouze hodnocení osoby stěžovatele. Městský soud tak podle stěžovatele odmítl provést důkazy svědčící v jeho prospěch a tím porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces a zásadu rovnosti účastníků řízení.

Stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2001, č. 35/2002 Sb., podle něž postoje jednotlivce k demokratickému zřízení určují především reálné činy. Čím delší období od zhroucení totalitního režimu uplynulo, tím více a důkladněji prověří postoj jedince k demokratickému státu jeho každodenní interakce s ním a s demokratickou společností. Míra vlivu tohoto časového faktoru musí být úměrná míře závažnosti zjištěného podílu hodnocené osoby na činnosti, která představovala porušení základních lidských práv a svobod. Městský soud měl proto posuzovat důkazní návrhy stěžovatele a řádně se s nimi vypořádat.

Konečně stěžovatel uvedl, že závěry atestačního řízení, stejně jako závěry mimořádného hodnocení z roku 1993, byly výsledkem komplexního posouzení morální, politické a osobní bezúhonnosti stěžovatele. Jejich vypovídající hodnota je proto daleko vyšší než „kádrové materiály tehdejší ČSLA“, výsledky atestací jsou objektivní, relevantní a bez formalistického žargonu a dobového úzu „kádrových materiálů“ vytvořených před rokem 1990.

III.2.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Poukázal na skutečnosti, že skutková zjištění, z nichž vyšel rovněž i městský soud mají oporu zejména v personálním spisu stěžovatele. Tento důkazní materiál nelze označovat za notoriety, neboť představuje důkazní materiál, který dokumentoval konkrétní působení stěžovatele v armádě před rokem 1989.

Žalovaný poukázal i rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 322/2005 a sp. zn. 9 Ca 204/2003 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu „čj. As 29/2005 126“ [pozn. NSS: pravděpodobně se jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 7 As 29/2005 - 126].

III.3

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že se podstatná část kasační stížnosti soustředí na rekapitulaci věci a na polemiku se závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil (srov. např. rozsudky ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 Afs 4/2007 - 72, a ze dne 24. 7. 2008, čj. 8 Afs 104/2007 - 101, www.nssoud.cz), že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského, resp. městského soudu a tedy i stížní námitky, jimiž se Nejvyšší správní soud zabývá (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), se vždy odvíjejí od tvrzeného pochybení soudu. Toto pochybení může představovat jak nesprávné posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], tak nezohlednění vad řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Jsou-li ovšem kasační stížností namítány vady řízení před správním orgánem, musí se jednat vždy o vady, které mj. byly namítány před krajským, resp. městským soudem, nebo ke kterým byl tento soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. a § 76 s. ř. s.). Jak vyplývá i z textu „a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“ [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Takové námitky proto musí brojit primárně proti rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, nikoliv proti samotnému rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti uvést důvody tvrzené nezákonnosti napadeného soudního rozhodnutí a vymezit tak rozsah přezkumu tohoto rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 - 74, www.nssoud.cz). Uvedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006 - 58, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud, jehož předmětem přezkumu je právě rozhodnutí městského soudu, se tak nemůže zabývat kasační stížností v rozsahu, v němž stěžovatel rekapituluje dosavadní průběh řízení nebo činí součástí kasační stížnosti svoji žalobu. Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti odkázat na skutečnosti či argumentaci popsané nebo jinak zachycené ve správním či soudním spisu, musí tak ovšem učinit způsobem, ze kterého bude zřejmé, jakých konkrétních nezákonných kroků nebo závěrů se měl městský soud dopustit.

Kasační stížnost obsahuje i námitky, jimiž jsou vytykána městskému soudu konkrétní pochybení, a v tomto rozsahu se jí Nejvyšší správní soud také zabýval.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jejíž důvodnost by z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozsudku.

Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřoval v tom, že odůvodnění rozsudku městského soudu je nekonkrétní, nepřesvědčivé, a proto ve svých důsledcích nepřezkoumatelné. Městský soud podle stěžovatele řádně nezdůvodnil konkrétní skutečnosti u stěžovatele (konkrétní jednání stěžovatele a způsob ohrožení chráněného zájmu) zakládající existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 23 zákona o utajovaných skutečnostech.

Stížní námitka není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti městský soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Městský soud se zabýval činností stěžovatele před rokem 1989 a tuto činnost nehodnotil pouze obecně, ale konkrétně ve vztahu ke stěžovateli, jeho studiu, úsilí o postup v armádě a jeho hodnocení včetně průběžného odměňování. Městský soud se zabýval závěrem žalovaného o míře zapojení stěžovatele do podpory směřující k potlačování lidských práv a shledal tento závěr správným. Konstatoval, že stěžovatel přinejmenším podporoval činnost směřující k potlačování lidských práv nebo svobod, jichž se dopouštěl komunistický režim a všichni ti, kteří jej aktivně prosazovali. Z rozsudku je zřejmé, že stěžovatel byl posuzován individuálně, městský soud vysvětlil proč se ztotožnil s názorem žalovaného, a současně se řádně vypořádal se všemi řádně uplatněnými žalobními námitkami (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v této souvislosti ostatně připomíná, že cílem bezpečnostní prověrky není (a ani nemůže být) dokonale podrobné zmapování činnosti navrhované osoby v každém okamžiku jejího života, ale takové zjištění skutkového stavu, které bude dostačující k dosažení závěru o splnění či nesplnění podmínek pro vydání požadovaného osvědčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 As 49/2008 - 122).

Podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných skutečností není za bezpečnostně spolehlivou považována osoba, u které bylo zjištěno bezpečnostní riziko. Za bezpečnostní riziko se podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně utajovaných skutečností považuje činnost směřující k potlačování lidských práv a svobod, případně podpora takové činnosti. Při posouzení naplnění podmínek pro odmítnutí vydání osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi stojí judikatura správních soudů na stanovisku, že dlouholeté působení v politickém aparátu bývalé ČSLA, během něhož posuzovaná osoba ideologicky prosazovala v rámci armády komunistický režim, je nutno považovat za bezpečnostní riziko ve smyslu § 23 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně utajovaných skutečností, neboť tímto jednáním byla přinejmenším vědomě podporována činnost směřující k potlačování lidských práv nebo svobod, jichž se dopouštěl komunistický režim a ti, kteří jej aktivně prosazovali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 7 As 29/2005 - 126, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci shledal, že skutečnosti, které byly důvodem pro neudělení osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi, splňovaly výše uvedená kritéria.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud nepřítakal námitce, že žalovaný a městský soud vycházeli z notorií o práci politických pracovníků v ČSLA a situaci stěžovatele posuzovali pouze na základě zjištění jeho profesní pozice. V daném případě bylo působení stěžovatele v ČSLA hodnoceno individuálně pomocí listinných důkazů obsažených v personálním spisu stěžovatele. Bezpečnostní riziko bylo shledáno a v rozhodnutí žalovaného i městského soudu jsou dostatečně zřetelně popsány a vysvětleny úvahy, které k jeho identifikaci vedly. Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95 (č. 107/1996 Sb.). Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, který v této souvislosti namítl, že skutková zjištění městského soudu nemají oporu v provedeném dokazování, neboť nebyly provedeny důkazy svědeckými výpověďmi nadřízených nebo podřízených stěžovatele. Městský soud vycházel z hodnocení stěžovatele obsažených ve správním spisu, na jejichž základě bylo možné k uvedeným závěrům dospět.

Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že byl zkrácen na svých právech, resp. právu na spravedlivý proces a rovnosti účastníků, neboť, jak tvrdí, městský soud provedl pouze důkazy předložené žalovaným, zatímco důkazy, navržené stěžovatelem odmítl. Ze spisů vyplývá, že se městský soud v odůvodnění rozsudku řádně vypořádal se všemi vznesenými argumenty. Neprovedl-li městský soud dokazování navrhanými listinami, rovněž svůj postup odůvodnil. Částí navržených důkazů měla být prokázána odpovědnost velitele za plnění politickovýchvonných povinností v armádě a městský soud vysvětlil nadbytečnost provedení těchto důkazů, část důkazů pak vedla k hodnocení stěžovatele po roce 1989. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná svůj již dříve vyslovený právní názor, podle nějž samotná skutečnost, že hodnocená osoba pracovala v Armádě ČR i po roce 1989 s dobrými pracovními výsledky, neodůvodňuje závěr, že bezpečnostní riziko neexistuje (rozsudek ze dne 21. 12. 2006, čj. 7 As 29/2005 - 126, www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud neshledal důvodným ani odkaz stěžovatele na důkazy navržené v žalobě jako „součást kasační stížnosti“.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přípustné stížní námitky nejsou důvodné, napadený rozsudek městského soudu je zákonný, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, podle obsahu spisů žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu